

Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2016/9

Te is labdába
rúghatsz!

Jól ismerte
fel a helyze-
tet...

„Vidd
hírül nekik, milyen
nagy dolgot tett az
Úr veled...”
(Mk 5,19)

Egy
emberként zúg
a buzdítás

**Tábor
2016**

Lelkesen
hajtják végre
az edző utasí-
tásait

„Szivárványívet helyezem a felhőkre, az lesz a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Huszonegyedik többgenerációs táborunkat 403 (hétvégén 437) fő, köztük 70 első táborozó részvételével tartottuk Sátoraljaújhelyen. A bölcsődésekből, óvodásokból, hittanосokból, 140 ifisből, szülőkből, nagy- és dédszülőkből álló tábor átlagéletkora 32,5 év volt. A legfiatalabb 5 hónapos, a legidősebb 85 éves volt. A tábor lakóinak 52,4%-a 25 évesnél fiatalabb volt.

A hét címe: „Vidd hírül nekik...” (Mrk 5,19) avagy: **Evangélizáció.** A témáról délelőttönként 25 bibliakörben beszélgettünk. Esténként a diakónus Fülöp élete által szólt az ige.

Idén 210-re emelkedett a „csupros atyafiak” (tizedszer táborozók) száma, a húsz táborban részt vettek száma pedig 21-re, őket egy igés kancsóval köszöntöttük.

Táborozásunk közel 13 millió forintba került, amely nagyrészt a részvételi díjakból gyűlt össze. Missziós és szociális okból közel 90 fő kapott támogatást tagjaink céladományából és a „Nagyerdei Egyházközségért” Alapítványtól.

A beszámolókból remélhetőleg kitűnik, hogy érdemes volt sokat imádkozni, dolgozni és anyagiakat áldozni ezért a gyülekezetet építő hétért.

Püski Lajos, lelkész

Beszélgj...!

A füzéri várban

Táborlakók

Nem mindig tudjuk, hogy ki milyen érzésekkel érkezik a táborba.

Az ifis vagy felnőtt csoportok talán éppen ezért kezdik a hetet olyan körkérdésekkel, hogy „Mit vársz ettől a tábortól?”, „Milyen gondolatokkal, érzésekkel jöttél?” vagy hasonlók.

Ahol biztosan elmaradnak ezek a körök, az a bölcsi. A kicsiknek nincs is igényük mindezt kibeszélni, sőt, némelyikük még beszélni sem tud.

De mit hoznak magukkal a bölcsi vezetői? Egy spontán, rövidke beszélgetésből az derült ki, hogy többek között: gyászt.

Annál inkább csodálatra és hálára indító, hogy kisfiam – ahogyan ő fogalmazott – a „Kacagós Anna” néniel tölthette el a tábori hetet. Nem a mélabús, kesergős, síró Anna néniel, hanem a „kacagóssal”. Mindezt csak még inkább felerősítette a „Mosolygós Csilla” néni jelenléte.

Ezért jó a bölcsiseknek (is) a táborban, és így érznek meg valamit már most abból, hogy jó a gyülekezetben és istenközelben lenni. Még akkor is, ha ölünkbe borult a tea, ha elment anya és apa a csoportjába, ha elvették a játékunkat..., mert legalább itt van nekünk az Isten szeretetét és jókedvét visszatükröző „Kacagós Anna” néni és „Mosolygós Csilla” néni.

Németh Sámuel apukája, Bölcsőde

Örömmel készültünk az első táborozásunkra. Olvastunk már beszámolókat a táborról, mi is jól éreztük magunkat.

A tábor jól felszerelt, kulturált, csodálatos kilátással a Bodroghözsökre.

A teljes ellátás nagyon kényelmessé tette az ottlétet. Volt idő és lehetőség beszélgetni barátokkal, régi ismerősökkel, hitben testvérekkel.

A közös alkalmak – kezdve a közös étkezésekkel, a téma felvezetéssel, a csoportbeszélgetéseken, az esti istentiszteleteken át a Táborgyertyáig – az együvé tartozás, a Krisztus egyházához tartozás magasztos érzését adták.

A közös éneklések szervezője, a zenekar is nagyszerű volt.

Köszönjük mindenkinek, aki részt vett a szervezésben, a tábor működtetésében, az előadások tartásában.

A csoportbeszélgetéseinket Nagy Bea vezette, aki nagyon felkészült, a csoport tagjaira odafigyelt, a témavezetésben cél tudatos volt, de mégsem erőszakos.

A bemutatkozáskor, később a megszólalásokkor és a biztonságtételek alkalmával megismerkedtünk olyan emberekkel, akiknek hite, lelki ereje által mi is épültünk.

Megerősödött a gondolat, hogy az Isten szeme előtt vagyunk, ha gond, baj is ér, Szent Lelke utat mutat, igéje által vezet.

A tábor témája a Mk 5:19 alapján embertársaink megszólítása, tanítvánnyá tétele volt. Ez Krisztus Urunk parancsolata, hitünk része. Erre a hétköznapiakban is gondolnunk kell, mert fontos feladatunk. Összességében hitben erősödve, tudásban gyarapodva, kapcsolatokban épülve jöhettünk haza, reménység szerint Isten áldásával.

Ötvös Csaba, 19.csoport

Az idei évben lehetőségem nyílt Kerti Zsófi mellett az ovis csoport segítő óvónénije lenni. Nagyon hálás vagyok a szolgálati lehetőségért, és azért is, hogy ezekkel a kisgyerekekkel lehettem egy hétig. Zsófi, mint gyakorlott óvó néni, nagyon ügyesen koordinálta egész héten a foglalkozásokat.

Úgy érzem, hogy minden törekvésünk ellenére mi sokkal többet kaptunk a gyerekektől, mint amennyit mi adhattunk nekik. Mivel én a hétköznapiakban nem foglalkozom gyerekekkel, nekem különösen nagy élmény volt csodálni őket, ahogy feloldódtak napról-napra, és ahogy egyre jobban ragaszkodtak hozzánk.

A foglalkozások alatt, mikor elénekeltünk egy-egy olyan hittanos gyermekdalt, amit még én is kiskoromban énekeltem, felerősödtek bennem a saját hittanos, gyűlitáboros élmények, amelyeket én is kegyelemből kaphattam – nagy részben Cili mama által is. Ez az élmény megerősítette bennem azt, hogy mekkora felelőssége van a szülőknek, nagyszülőknek, hogy már egészen kiskorban a hitre neveljék a gyerekeiket, és kialakítsák bennük az Istenhez és a gyülekezethez való ragaszkodást. A gyerekkorban kapott ilyen élmények kitörölhetetlen nyomokat hagynak bennünk.

Máthé Bianka, Halacska óvoda

Középhittan

Családunk az idén is nagyon várta a tábor. Nagy ajándék volt számomra az óvodás csoport vezetése, amit harmadik alkalommal végeztem. A tizenhét ovis legtöbbször már három évvel ezelőtt megismertem, így élmény volt megtapasztalni, hogy a kicsikből milyen bátor, ügyes, iskolakészült gyerekek lettek. A délelőtti színesen teltek, az izgó-mozgó korosztály igényelte is a változatos tevékenységeket. A reggeli imádság, éneklés mellett bibliai történetek, dramatikus játékok, beszélgetés, barkácsolás, értelemfejlesztő és mozgásos játékok is helyet kaptak. A Jézusról szóló történetekből megtanultuk, kinek és miért kell köszönetet mondanunk, és azt, hogy akármilyen kicsik vagyunk is, helyünk van Isten országában. Egy délelőtti vendégül hívtuk a Halacska csoportot, feldíszítettük a szobát, finom nyári gyümölcsnyárrsal kínáltuk őket, énekeltünk, és eljátszottuk a víz borrá változását. A táborgyertyára két új énekkel készültünk, itt is köszönjük Máté „bácsinak” a szép gitárkíséretet. Segítöm, a mindig mosolygós Szilvi fáradhatatlan volt a papírhajtogatásban és a társasjátékokban. Utolsó nap a „Mi volt a legjobb a táborban?” kérdésre a gyerekek a medencézés és focizás mellett a közösséghez való tartozás, az együttlét örömét is kiemelték.

Mile Anita, Báránka óvoda

Van annak, akik azt mondják, hogy az év legrövidebb és legjobb hete! Én is ezt vallom!

Már most készülök a jövő évre! De vajon mehetek-e? Nem jön-e közbe valami fontosabb, valami, ami ellehetetleníti az elmenetelem?

Bizony, volt az életemben olyan időszak, amikor komoly imatémám volt, hogy mehessek. Ilyenkor átértékelődik minden. Alkudozok az Istennel! Szolgálni megyek, és örömmel! Ugye Uram, lehetővé teszed, hogy mehessek?

És amikor egy újabb hét után hazafelé tartok, hála van bennem, hogy ismét átélhettem a lelki feltöltődés csodáját.

De mit is értek ez alatt? Úgy gondolom, hogy a „hegyen” az Isten fő parancsolata teljesedik be. Szerethetem az Urat és szerethetem felebarátaimat!

És kik is az én felebarátaim? Nemcsak a felnőttek, hanem a gyermekek is! Például a 3. - 4. osztályos okos, értelmes, jó magatartású gyermekekből egy tizenhét fős csapat, a középhittanosok.

Keresik és vágynak az Isten közelségére. Személyes átéléseiket mondják el, sokszor egymás szavába vágva.

Keresik azt az alkalmat, amikor ők is szolgálhatnak koruknak megfelelő szinten.

Kristófné Máthé Ildikó, Középhittan

Otniel ifi

mit adott nekem a tábor 2016-ban?
Olyan ajándékot, mint amikor
újraolvasom ugyanazt a könyvet
az életem különböző szakaszaiban.

Minden tábor nagy élmény, de mindig
más okból. Hálát adok Istennek a témavá-
lasztásért: idén a „Vidd hírül nekik” (Mk
5,19) ige biztatására az evangélizációról
beszélgettünk. Olyan kérdésekről, *hogya
miként, kiken keresztül jutott el hozzám
az örömhír. Milyen bibliai példák vannak
az evangélizációra? Mik gyülekezetünk
erősségei, gyengeségei, milyen eszközök-
kel építjük mi a „hidakat”? Hogyan tudom
én mint egyén megszólítani az embereket,
továbbadni az örömhírt?*

Megfogalmaztuk, hogy oktatás kell
ahhoz, hogy profik legyünk mások meg-
szólításában. Sokféle módszert tanultunk
a kapcsolatteremtéstől, a nyitott és zárt
kérdések feltevésétől a kifogáskezelésen
át a tölcser technikáig.

Számos tanulságot vontunk le. Mindenek
előtt azt, hogy imádságban kell kérnünk az
evangélizáció képességét a mi megváltó
Atyánktól. Valamint azt, hogy a szeretet
a legfontosabb, ha nincs bennünk, az
evangélizációnk mit sem ér. A szemé-
lyes hitben való növekedés is feltétele
a hatékony evangélizációnak és az erős
gyülekezetnek. Úgy kell bizonyosságot
tegyünk, ahogy tőlünk telhetően tudunk,
s ott kapjuk az áldást, ahol cselekszünk.

Drága Mennyei Atyám!
Köszönöm, hogy Te
nemcsak megtöltöd a
„batyumat” de abban is
segítesz, hogyan aján-
dózzak meg másokat
az általam összegyűjtött
kincsekkel.

*Pongorné Kárándi Kati,
22. csoport*

Nagyhittan

A nagyhittanos csoport a beszélge-
tésekén kívül is összetartott, de
szerintem az egész tábor így volt
ezzel. Legjobban a *Pál utcai fiúkhoz*
hasonlítottunk, persze *vörösingések* nél-
kül: mi voltunk a *Várhegy üdülői fiúk*
(és lányok). Együtt fociztunk ifisekkel,
más hittanosokkal, ovisokkal is. Sokszor
áthívtuk a barátainkat. Együtt büféztünk,
ettünk, kártyáztunk.

Kedden került sor a medencézésre.
Vízpisztollyal löttük, vízbombával do-
báltuk a lányokat, de azért velük is jóban
voltunk!

A beszélgetések nagyon mélyrehatóak
voltak, mindenki úgy érezte, közel van
Istenhez.

A csendes (olykor nagyon vicces) alkal-
makon mindig kikerestük az üzenetet.
Nagyon örülök, hogy itt lehettem.

Fazakas Bertalan, Nagyhittan

Fiatal felnőttek

23. csoport

16. csoport

Csoportvezetők

25. csoport

Tizedjére vettem részt a táborban, igaz, ez számomra csak a Táborgyertyán derült ki.

Nagy meglepetés volt, hogy most már én is a csuprosok csapatát erősíthetem.

Talán ez már a tizedik táborom volt, de ugyanolyan lelkesedéssel vártam mint az elsőt.

Év közben nagy váltás történt a Timóteus ifi körein belül, ugyanis jól megszokott ifivezetőnk, Miki, egyéb elfoglaltságok miatt nem vesz részt többet az alkalmainkon, és megtudtuk, hogy a táborban ismerjük meg új ifivezetőnket.

Mindenki nagyon kíváncsi volt, hogy vajon ki lesz a továbbiakban Kriszti (a másik ifivezetőnk) segítségére.

Bátran mondhatom, hogy mindannyian nagyon elégedettek voltunk Angival, aki mindenben támogatta kicsi és zajos társaságunkat.

Nagyon jó csapatot alkottak Krisztivel. Minden alkalom pörgős és élettel teli volt, a csoportvezetőink szuper lelkesek voltak, és ez a vidámság hurrikánként söpört végig az egész ifin.

Szerdán mi szolgáltunk az esti áhítaton, amit nagyon élveztünk, igaz sokat izgultunk, de Istennek hála, jól sikerült.

Sportban most sem értünk el nagy sikereket, viszont szívesen játszottunk együtt a többi ifivel, és nagy kihívás volt egyedüli lánycsapatként indulni a kosármecsen.

Szerintem mindannyiunk nevében mondhatom, hogy ebben a táborban a Timóteus ifi még jobban összekovácsolódott.

Rengeteg közös élményt könyvelhetünk el magunknak, és már izgatottan várjuk a következő nagytábor, hogy együtt tölthessünk egy felejthetetlen hetet, tovább erősödve lelkiekben, és a sok sportprogramnak köszönhetően fizikailag is.

Kovács Lili, Timóteus ifi

Már régóta vágyakoztam a gyülekezeti táborba, ahová idén harmadjára jöttem el a férjemmel együtt. Nekem ez a táj szűkebb pátriám, így duplán itthon éreztem magam.

A tábor sokszínűsége, a jobbnál jobb programok, a szeretetközösség magával ragadott.

A reggeli csendesség megalapozta az egész napomat. Újszerű volt az imaközösség, ahol mindenki imádkozott egy-egy mondatban, ami a szívén volt, hálaadás, kérés formájában.

A kiscsoportos foglalkozások Karcsi és Kata vezetésével a szó szoros értelmében játékosak voltak. A hét témája az evangélizáció volt, a szívünkre helyezett ige pedig ez: „Menj haza a tiedhez, és vidd hírül nekik, milyen nagy dolgot tett veled az Úr, és hogyan könyörült meg rajtad” (Mk5,19). Központi kérdés volt a kapcsolatteremtés is, ezért megjelenítettük a Samáriai asszony történetét, ami nagy élmény volt számomra. A bizalom és az egymásra utaltság érzését erősítette bennem, hogy bekötött szemmel, kézen fogva mentünk le a lépcsőn. A láthatatlan színház is hasonló élményt adott. A táborban több embert is megszólítottam, akivel még sohasem beszéltem.

Nagyon megérintett Irénke és Barbara bizonyágtétele. Megmutatták, hogyan lehet erőt meríteni betegség idején Isten ígéből, és milyen nagy hatalma van az imádságnak.

Szolgálatra is nyílt alkalmam a Teaházban. A tábor csúcspontja a Táborgyertya volt, ahol igazán éreztem, testvérek vagyunk az Úrban, szeretetben, örömben, békességben. Köszönet a táborvezetés mindenre kiterjedő, alapos munkájáért.

Hogya Imréné, 24. csoport

Lédén először vettem részt a táborban, ahol az unokatestvéreim is ott voltak. Sokat játszottunk velük, és drukkolunk a focicsapatunknak.

Nagyon tetszett a délelőtti éneklés, a kiscsoportban a játékok, és az, hogy Ármin bácsi és Barbara néni kedvesek és játékosak voltak.

Nagy élmény volt, hogy gyakorolhattunk a Táborgyertyára, és felléphettünk rajta. Jó volt, hogy utána koszorú alakú kalácsot is kaptunk. Szerettem a medencét is, és, hogy ugrálhattunk bele. Olyan nem volt, ami nem tetszett!

Borsos Réka, Kishittan

Témafelvezetés

Szóval egy élményt kellene leírnom a táborról... Elég nehéz feladat. Eleve nagy élménynek éltem meg, hogy most már ifisként veszek részt, az ifivel vagyok egész héten át, nem a szülőkkel. Kiemelnék egy eseményt, ami igazság szerint nem nagy cucc. Már a buszon is igen jó volt a hangulat. A füzéri kirándulás alkalmával egy nyugodt helyen, a hegy tetején, a gyönyörű tájat nézve az ifis társaimmal nagyon jól beszélgettünk. Számomra ez az az élmény (a sok közül), amit le szerettem volna írni.

Gonda Zsófi, Uzziás ifi

Sátorfalvi helyen 403-an (hétvégen 437-en) táboroztunk

Hat éve ugyanezen a széken ültem, ugyanebben a szobában, és ugyanezt csináltam: írtam a tábori beszámolót. Furcsa érzés, hat éve a táborban engem kért meg Zoli és Nóri, hogy számoljak be a híres-neves Otniél megalakulásáról, első ifis táborunkról. Hat év alatt sokat változik egy ember, egy közösség, sokat változtam én is. Mi változott? Kevesebben lettünk. Van, aki ifit vezet. Új tagokkal bővültünk. Volt, aki elment, volt, aki maradt, ez így természetes. Mi változott még? Mi. Felnőttünk, és ez így van jól. Mind járjuk a saját utunkat, és részt veszünk a gyülekezet életében. Csodálatos dolog, és amiért iszonyat hálás vagyok a Mennyei Főnöknek, hogy évről-évre talán kevesebben, talán többen, de itt vagyunk. Ezért volt számomra olyan fontos visszajönni idén a táborba, egy év kihagyás után. Ez volt számomra a legnagyobb élmény, ismét átélni azt a sok szeretetet és örömet, amit kaptam az emberektől, az ifitől, a közösségtől. Jó volt látni, hogy ez mit sem változott. Hat év, sok változás, de a lényeg ugyanaz, és hiszem, hogy ugyanaz is marad, Isten segítségével.

Gonda Bence, Otniél ifi

20. csoport

Már negyedszer táboroztam, s bár minden évben gazdagodtam valamivel, az idei tábor volt a legmeghatározóbb számomra.

Ez alkalommal a szórakoztató pillanatok mellett az ifim körében erkölcsi és hitbeli megerősítést is kaptam.

Az év során gyakran jártam ifire, de igazán most értettem meg a hit szerepét és az Istenbe vetett bizalom fontosságát. Ifitársaim véleményének a segítségével más szemszögből is megismerhettem egy-egy témát. Két délelőtt is helyettesítették a vezetőinket, ezek az alkalmak a vártnál jobban alakultak: meg tapasztalhattuk a mások által vezetett ifik hangulatát. Az idei táborban teljes mértékben összeforrt a csapatunk, szinte családtagnak tekinthettem őket, és számíthattam rájuk, ha bármi problémám volt. Más ifisekkel is megismerkedtünk, és jó barátságot kötöttünk. Ezt a tábor után is próbáljuk megőrizni és ápolni.

A Táborgyertya meghatóan és szépen összefoglalta a hét egy-egy pillanatát. Minden tapasztalatom pozitív volt, és remélem, a jövő évi tábor is ilyen jól fog telni.

Homonnai Virág, Sifi ifi

Matuzsálem ifi

Leálával telt szívvel írom ezeket a sorokat, hiszen idén ötödik alkalommal vehettem részt gyülekezetünk többgenerációs nagytáborában. Hasonlóan a korábbi, Várhegy üdülőben eltöltött fantasztikus hét után, feltöltkezve, lélekben rengeteget gyarapodva, s jókedvűen tértem haza.

A Matuzsálem ifi tagjaként idén részt vehettem az ifi által korábban is bemutatott József történetben, amelyet a láthatatlan színház keretein belül keltettünk életre. Ez számomra külön öröm volt, hiszen a befektetett munka sokszorosan meghozta gyümölcsét. Hihetetlen érzés volt látni, hogy gyülekezetünk tagjai mennyire bele tudták élni magukat József szerepébe.

Emellett minden évben egyre több és több embert ismerek meg ezen a héten, ami a megerősítés és az egyre teljesebb elfogadás érzetét adja szívembe.

Nagyon remélem, hogy Isten akaratából az elkövetkezendő táborokban is szerezhetek majd ilyen feledhetetlen emlékeket, s fejlődhetek az Isten ismeretében.

Nyirán Péter, Matuzsálem ifi

Szeretném megköszönni a segítséget és együttműködést mindenkinek, aki az idei táborban fényképezési és videózási szolgálatot vállalt.

Mivel körülbelül 4000 képet és 350 percnyi videóanyagot kell átnézni, rendezni és retusálni, így ez nagy munka.

A tábor dokumentálása mindig is fontos feladat, ennek kiváló eredményét már a 18. táborban is láthattuk Lajos bácsi témafelvezetéseiben.

Nekem nagyon nagy élmény a fotózás, és ha láthatom, hogy örömmel fogadják ezt a szolgálatot.

Juhász Levente István

A Szivárvány következő számában folytatjuk a tábori beszámolókat!

22. csoport

Bölcsőde

Az idei alkalommal másodjára vetünk részt férjemmel a gyülekezet táborában. Sok évvel és tapasztalattal a hátunk mögött, mégis „fiatal”, kezdő táborozónak számítunk. Nagy élmény volt egy ilyen élethelyzetben megtapasztalni, hogy milyen befogadóak, és szeretetteljesek a közösség tagjai. Ez az egy hét ismét egy kicsit másabbá, többé, jobbá formált bennünket. Felejthetetlen élményt nyújtott, hogy a gyülekezet régi és újabb tagjaival egyaránt megoszthattuk gondolatainkat, érzéseinket, hitünket. A tartalmas hét programjai közül nagyon szerettem a reggeli áhítatot, melyből sok erőt merítettem. A láthatatlan színház pedig különösen nagy élményt adott. A legmaradandóbb üzenet pedig a tábor központi gondolata: „Menj haza a tiedhez, és vidd hírül nekik, milyen nagy dolgot tett veled az Úr, hogyan könyörült meg rajtad” (Mk 5,19). Megértettem, hogy a misszió az Úr iránti szeretetből és hálából fakadó feladatunk, küldetésünk, és Isten milyen csodálatosan fel tudja használni mások megszólítására és üdvöztetésére az egyes emberi életek tanulságát, példáját. Ez átütő és élő üzenetként maradt meg bennem, és bizonyára nagy erőt ad majd a hétköznapiokhoz. Végezetül nagyon örülök, hogy ebben a formában megoszthattam élményeimet, tapasztalataimat. Azt hiszem ez már első lépése a missziónak.

Demeter Béláné Eszter, 25. csoport

PágIEL ifi

Kézműves foglalkozás

Az idei tábor résztvevői a füzéri várat is megnézhatték. Én ugyan most nem jutottam el, mégis találkoztam hősökkel. No, nem várvédő hősökkel, hanem „hétköznapi” hősökkel. Hogy kik voltak azok? A zenekar tagjai, akik sok-sok munkával gyönyörű zenei kíséretet állítottak össze.

A fiatal férfi, aki ugyan erre nézve oktatást nem kapott, mégis bátran kiállt a gyülekezet elé, hogy áhítatot tartson. Tudva azt, hogy az Isten őt is fel tudja használni arra, hogy hozzánk szóljon.

A fiatal anyuka, aki szeretettel és türelemmel terelgeti kicsi fiát. Akkor is, amikor az nehéz, amikor fárasztó, amikor sok minden másra kell nemet mondania.

A bölcsis gondozónő, aki szeretetteljes megértéssel fordul a legkisebbek felé. Pedig nagyon nehéz az elválás mind a szülőknek, mind a gyerekeknek. De mégis nagyon fontos, hogy mi, szülők, a beszélgetéseken egy kicsit a gyerekek nélkül töltekezhessünk.

Ők mind példát adtak számomra odaszánásból, engedelmességből, alázatból.

Nekem ők voltak az idei tábor hősei. Ugyanakkor biztos vagyok abban, hogy még sokan voltak rajtuk kívül. Neked kik voltak a hőseid?

Püskiné Nagy Kata, 17. csoport

Van egy cél, ami felé nagyon sokan igyekszünk. Van egy út, ami ugyanoda vezet, s mégsem ugyanolyan senkinek. Minden évben mást és mást jelent még saját magamnak is. Pedig a cél nem változik. A cél a kereszt. Az idén az út meredekebbnek tűnt. Kicsit hosszabbnak, olykor veszélyesebbnek is. Néha csúszós volt, kavicsos, rögös. Ha nem figyeltem volna, s nem igyekeztem volna felfelé, még mindig egy helyben állnék. Ha nem lett volna társam az úton, talán könnyebben visszafordulok. Mert néha azt sem tudtam, hogy hová lépjek. Mintha eltűnt volna az út. Ha nem lett volna bennem a feljutni akarás, ha nem cseng a fülemben gyermekeink éltető kacaja, ha nem hallok magamban nagymám és drága szüleim, testvérem, családom, barátaim féltőn óvó, intő, irányt mutató szavait, s a csodákkal határos, átélt történeteiket, talán nem tudtam volna, merre menjek.

Az utolsó métereken már kézzel-lábbal kapaszkodtam, s vártam a csodát. S igen, ott volt. A viharos erejűnek tűnő szélben ott volt a hegytetőn a stabilan álló kereszt. Pár perccel korábban még csak

tudtam, hogy megtalálom, s most alázatos helyzetből tekintettem fel az előttem álló, felém magasodó keresztre. A végtelent éreztem, az örökkévalót, a csodát. Én, a „hős”, aki elérte célját, porszem voltam a nagyvilágban, amitől nem megijedtem, hanem hálás voltam érte.

A belső elcsendesedés után körültekintettem. Gondolataim a csodálatos táj közepén húzódó országhatárnál akadtak el. Vagy helyesebb, ha azt mondom, hogy kaptak szárnyra újra? Mielőtt elkezdtem volna vágynyakozni a határ túloldalán lévő dolgokra, gyorsan feltettem magamnak a kérdést: Ami nekem adatott, amivel én rendelkezem, ami az én határaitmon belül van, azzal jól élek? Megbecsülöm? Értékelem?

És akkor megérkeztek barátaink. Már nemcsak ketten voltunk a hegy tetején. Többen szemlélődtünk, több csodát megláttunk, több örömet megtapasztaltunk. Együtt válaszoltuk meg a felmerülő kérdéseket. Együtt örültünk a velünk táborozók vidám hangjának, amit a szél útitársunkká tett.

És akkor újra rádöbbsentem, hogy bár sokszor természetesnek veszem, de mi-

lyen hálásnak kell lennem azért, hogy ezek mind megadatnak nekem, s folyamatosan formálnak engem: a kereszt, a család, a barátok, a közösség. Hiszen úticélom nem változott, nem változik!

Tóth Enikő, 16. csoport

Mix ifi

Minden tábor felismerés. A füzéri
várig felvezető meredek út, a
magasról ránk tekintő mámorító
látvány ajándék Urunktól. Rólam gondos-
kodik meg rólad. Hol így, hol úgy. Most
itt a zempléni lankák csodájával.

A kiscsoportos foglalkozások azt mutatták
meg nekem, hogy legyünk akár keresők,
akár felnőttként hitre jutók vagy több év-
tizede Isten útján járók: egyek vagyunk.
E beszélgetések során az erős fölemeli
a gyöngét, a gyöngé kapaszkodhat az
erősbe. Hatunk egymásra, s ez előre visz
mindnyájunkat. Így tudunk csak együtt
gondolkodni arról, hogyan lehetünk Fülö-
pök, hol az én egyiptomi kincstárnokom,
milyen az én gyülekezetem, mit tehetek
fejlődéséért, mikor evangelizálhatok, mi-
kor jobb, ha nem szólok. S ha létrejön a
„kiscsoportos egység”, az legalább olyan
fontos, mint a heti témánk. Jómagam
útmutatót kaptam, hogyan folytassam a
tábor előtt még problémáimba beleragadó
életemet.

A legmegrendítőbb számomra Erdei
Iréne biznyságtétele volt. Ahogy ő
mondja: „*mindig istenfélő ember voltam*”. Ez a kulcsa mindannak, amit
megosztott velünk a kápolnában. Gyuri

élethalálharcában az Úr Irénkét használta
fel, hogy bizonyítsa újra és újra: Isten
számára nincs lehetetlen. A súlyos égési
sérülteket naponta látó Irénke nem rettent
meg Gyuri vérben úszó, felismerhetetlen
testétől. Nem volt idő. Másra kellett. Isten
szívébe „diktálta”: meg fog gyógyulni a
férje. S ezt az első perctől mondta. Akkor
is, amikor kollégái csak tapintatból nem
választak kijelentésére, hiszen emberi
ésszel szinte semmi esély nem volt még az
életben maradáshoz sem. Amikor a kómas
beteghez folyamatosan beszéltek, amikor
a Gyuriék fiának tanítványai rajzokkal se-
gítették a családot, amikor a család mellett
az egész gyülekezet imádságban kérte
Urunkat – akkor történik meg a csoda. Ez
a kegyelem.

És egy másik történet a beszélgetés után
kezdődhet. Hányan nézünk szembe ön-
magunkkal Irénke biznyságtétele után:
milyen az én hitem? Milyen az én isten-
képem? Én formálom tetszésem szerint
Istenemet, vagy hagyom magam általa
formálni? Mire vagyok most alkalmas?
És mire nem? Érdemes lenne ezekről
is szólnunk itt, a Szivárvány következő
számaiban.

Vidákovics Gyöngyi, 23. csoport

18. csoport

A tábor sok áldása között az egyik legnagyobb ajándék a csoportom volt, ahol az egymás iránti figyelem és az Istenhez forduló szeretet biztosította azt, hogy a napi téma továbbgondolása újabb örömök forrásává váljon. Beszélgetéseink nyomán fontos feladatként fogalmazódott meg bennünk a családban végzett hitvallás. Ezt megerősítette, hogy hitre jutásunk első lépéseit többen is a nagyszüleinknek köszönhetjük. Engem az öt éves unokám „szemléletesen” is rávezetett arra, hogy a hit útján hogyan hathat egymásra minden generáció. A Bibliámban ugyanis megtalálta a csoportban rajzolt, életutamat ábrázoló grafikont, rajta megjelölve hitvalló nagypapámat és a megtéréshez segítő jó barátot. – És hol vagyok ezen én, apa, anya és Marcika? – kérdezte komolyan. Zavartan néztem elgondolkodó kis arcát, ahogy vette a tollat, és az Úr felé ívelő életutamra rárajzolta önmagát és családját figuráit. – Így ni, segitettem neked! – mondta gyermeki örömmel. És valóban. Segített megérteni azt, hogy szülők, gyermekek, unokák isteni ajándékként kaptuk egymást azon az úton, melynek tábori ösvényén egy hétig egymást erősítve haladhattunk együtt a gyülekezeti tagokkal. Végtelen hála töltött el ezért, s a megtapasztalásért, hogy miközben igyekszünk az egykori példát továbbadni, gyakran mi kapunk a „kicsik” által mély isteni bölcsességet.

Baranyainé Szőke Ibolya, 21. csoport

Az idei, számomra ötödik tábor több szempontból is különleges volt. Mint mindig, a barátok, az ifis társak, a közösség, az ifik, a tartalmas beszélgetések miatt hetekig vágytam vissza a Várhegyre. A kiscsoportos alkalmakon igyekeztünk körüljárni a témát, ifivezető társammal pedig próbáltunk gyakorlatiasabb feladatokat is a Mixifi elé tárni. És ahogy azt mondani szokás, a puding próbája az evés alapon, két nappal a hazatérés után szembetaláltam magam egy „kemény dióval”. Autóban utaztam haza egy legkevesbé sem hívő fiatal lánnyal, aki önként hozta fel a vallást mint témát, és egyik kérdéssel a másik után bombázott. Az út után azon gondolkoztam, hogy egyrészt milyen jó lett volna ennek a lánynak egy hét a táborban, másrészt milyen jó, hogy legalább én ott voltam. Elméletben ugyanis sokat gyarapodott a tudásom az egy hét alatt, ami feltétlen szükséges ahhoz, hogy a Bibliáról beszéljek bárkinek. Ezen túl pedig a táborban sok gyakorlati tanácsot, útmutatást, ötletet is végigtárgyaltunk, aminek a fontosságáról most győződhettem meg igazán. A tábor, ahol engem és a hitemet megértő testvérek között lehettem, sokáig nagyon hiányzott. Azonban azt hiszem, leghelyesebben úgy cselekszünk, ha nemcsak emlékeinkben éltetjük tovább, hanem tábori énünket éljük meg mindennapjainkban, és az ott szerzett tudást és tapasztalatot igyekszünk mindennapi létünk részévé tenni.

Deák Ágnes, Mix ifi

Szivárvány –

a Debrecen - Nagyerdei Református Egyházközség hírlevele
4032 Debrecen, Bolyai u. 25. Telefon: (52) 410-811

Felelős kiadó: Püski Lajos

Tördelés: Bene Lászlóné

Nyomda: Litográfia

Készült: 700 példányban

24. évfolyam 9. szám

Megjelenik havonta

Egyházközségünk számlaszáma:

11738008-20012917

Gyülekezeti honlapunk címe:

www.refnagyerdo.hu

Füzéri kirándulás

